

Arrest

nr. 67 593 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BRULEIN, die loco advocaat E. KOUROUKLIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 3 januari 2011, samen met zijn in België verblijvende Nederlandse vriendin, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Duffel.

1.2. Op 3 januari 2011 diende verzoeker, in functie van zijn Nederlandse partner, tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 5 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 03.01.2011 door [N. A.], [...], van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: “als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie, die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.” Verder in artikel 40bis§2 wordt gesteld: “de minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.”

De Nederlandse partner van betrokkene werd geboren op 24.12.1991 en heeft dus de leeftijd van 21 jaar niet bereikt. De partner van betrokkene is in België voor het eerst geregistreerd op 14.05.2009. Ze brengen niet het bewijs aan dat ze vóór 14.05.2009 reeds een jaar hebben samengewoond.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende” bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr.

76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer echter de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen daarom te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De uitzonderingen, welke limitatief zijn bepaald in art. 4 van voornoemde wet op de formele motiveringsplicht, moeten strikt worden geïnterpreteerd. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, de verplichting tot uitdrukkelijke motivering niet ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.)

[...] Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden gesteld dat de feitelijke motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

De bijlage 19ter die werd opgemaakt door de gemeente Duffel naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vermeldt dat binnen de drie maanden het bewijs dient geleverd van duurzame en stabiele relatie. Verder wordt gepreciseerd dat dit bewijs het volgende kan zijn: “gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 1 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het spreekt voor zich dat wat er op de bijlage 19ter als bewijzen wordt gevraagd niet in overeenstemming met de bewoordingen is van art. 40bis van de wet van 15.12.1980. Verzoeker wordt aldus zaken gevraagd die hij niet hoeft voor te leggen.

Bovendien en niet in het minste vermeldt de bijlage 19ter nergens een leeftijdsgrens waaraan verzoeker of zijn partner dienen te voldoen om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen ten gevolge van het geregistreerd partnerschap. Verzoeker werd aldus in de waan gelaten aan welke voorwaarden hij dient te voldoen. Enerzijds wordt van hem gevraagd wat op de bijlage 19ter dd. 03.01.2011 staat vermeld, en anderzijds wordt een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden genomen op basis van criteria die voor verzoeker bij de aanvraag niet gekend waren.

Verzoeker kan dan ook niet anders dan besluiten dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Bovendien dient verzoeker vast te stellen dat hij niet in staat is uit te maken of het dienstig is een beroep tegen de bestreden beslissing in te stellen. Er worden van hem zaken gevraagd, hij wordt nooit ingelicht door de gemeente van de leeftijdsgrens en aan de andere kant neemt de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie en Asielbeleid een beslissing waarbij verzoeker – in het licht van de bijlage 19ter – uit de lucht komt gevallen.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen in de eerste plaats dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen om welke redenen deze beslissing werd genomen, zodat verzoeker met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen deze beslissing. Hij stelt dat de bestreden beslissing, zowel in feite als in rechte, afdoende werd gemotiveerd en dat aan de

doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verweerder wijst er verder op dat verzoeker een verblijfsaanvraag indiende als familielid van een burger van de Unie en onder de toepassing valt van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelt verder vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn partner nog geen eenentwintig jaar oud is en dat hij geen bewijs heeft aangebracht dat hij en zijn partner voor 14 mei 2009 reeds een jaar hebben samengewoond niet weerlegt doch zich ertoe beperkt te stellen dat deze documenten hem niet werden gevraagd. Hij betoogt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich bekwaamt in de procedures die hij inleidt. Hij stelt verder nog dat de bijlage 19ter vermeldt dat de verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) zal worden beoordeeld, zodat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden niet te zijn ingelicht omtrent de aard van de door hem ingeleide procedure en de over te maken stukken. Hij besluit dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd rekening houdende met alle elementen van het dossier en dat een schending van de ingeroepen bepalingen en beginselen niet is aangetoond.

2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoeker correct aanvoert, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het determinerende motief bevat op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, geduid dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zijn Nederlandse partner die hij wenst te vervoegen de leeftijd van eenentwintig jaar nog niet heeft bereikt en hij niet het bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner voor 14 mei 2009 – zijnde de datum dat zijn partner in België voor het eerst is geregistreerd – reeds één jaar hebben samengewoond, zodat de minimumleeftijd van de partners niet kan worden teruggebracht tot achttien jaar. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en geeft op duidelijke wijze de juridische en feitelijke gronden aan op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker was derhalve in de mogelijkheid om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden, zodat dient besloten te worden dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker, die de motieven van de bestreden beslissing op zich niet betwist of weerlegt, lijkt met zijn betoog verder een schending aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat er middels de bijlage 19ter, zijnde de aanvraag om in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, documenten werden gevraagd die niet in overeenstemming zijn met de bewoordingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en die hij bijgevolg niet diende voor te leggen. Los van de vaststelling dat verzoekers betoog juridische grondslag mist, – er dient immers te worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, voorziet dat de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van dezelfde wet bepaalt, dat deze criteria terug te

vinden zijn in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat in de bijlage 19ter slechts verwezen wordt naar deze criteria, zodat dient te worden besloten dat de gevraagde stukken wel degelijk een wettelijke grondslag hebben – dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen omdat verzoeker geen afdoende bewijs heeft aangebracht dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar doch wel omdat niet is voldaan aan de leeftijdsvereiste waaraan de partners dienen te voldoen en die vervat is in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Ook door aan te voeren dat, nu de bijlage 19ter de leeftijdsgrens waaraan hij en zijn partner dienen te voldoen niet vermeldt, hij *“in de waan [werd] gelaten aan welke voorwaarden hij [diende] te voldoen”* en de bestreden beslissing is genomen *“op basis van criteria die voor verzoeker bij de aanvraag niet gekend waren”*, toont verzoeker niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden. Van verzoeker, die een aanvraag indiende in functie van zijn Nederlandse partner, mocht namelijk verwacht worden dat hij op de hoogte was van het feit dat hij, teneinde te kunnen genieten van een verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse vriendin, – behoudens indien hij, overeenkomstig het toenmalig artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aantoonde reeds één jaar samengewoond te hebben – diende te bewijzen dat hij en zijn vriendin eenentwintig jaar oud waren. Iedereen wordt immers geacht de wet te kennen. Daarenboven moet worden geduïd dat verzoeker erkent dat in de bijlage 19ter wordt vermeld dat hij het bewijs diende aan te brengen dat hij minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag met zijn vriendin samenwoonde. Verweerder merkt daarnaast correct op dat in de bijlage 19ter ook wordt verwezen naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, bepaling die stelt dat bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, onder meer, het bewijs vermeld in artikel 50, § 2, 6°, c van voormeld koninklijk besluit dient te worden overgemaakt, zijnde *“het bewijs van de duurzame en stabiele relatie en, indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt.”* Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing is genomen *“op basis van criteria die voor verzoeker bij de aanvraag niet gekend waren.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag zelf niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet met de nodige diligentie is nagegaan aan welke voorwaarden hij en zijn partner dienden te voldoen om een recht op verblijf in België als familielid van een burger van de Unie te kunnen laten gelden.

Verzoeker toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.3.2.2. Het vertrouwensbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe enige schending van het vertrouwensbeginsel vast te stellen. Hij toont met zijn betoog dat op de bijlage 19ter die hem ter hand werd gesteld niets wordt vermeld inzake de leeftijdsvereiste voor de partners in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet namelijk niet aan dat verweerder hem ooit enige toezegging zou hebben gedaan of dat de genomen beslissing niet conform de vaste gedragslijn zou zijn.

De Raad wijst er tevens op dat een beginsel van behoorlijk bestuur, zoals het vertrouwensbeginsel, verweerder hoe dan ook niet toelaat om af te wijken van een uitdrukkelijke wetsbepaling (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.3.3. Verzoeker laat verder na uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur, behoudens de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK